

Verslag daguitstap 'In het spoor van een asielzoeker' in Brussel 24/06/2017

Tien gemotiveerde deelnemers trokken met Marc Vanderbiesen op pad 'in het spoor van de asielzoeker'. Zelf waren wij het spoor al bijster van bij de start. Wat is het Noordstation in Brussel veranderd! Ik herkende de plaats van afspraak niet meer. Wat moet het dan voor een vluchteling zijn? Wij slaagden er al niet in om een Portugees sprekende toeriste de nodige inlichtingen te geven.

Eerste halte was het loket aan het Maximiliaanpark waar de asielzoekers zich moeten registreren. Zij krijgen er een nummer en dienen in de namiddag terug te komen om de verdere administratie af te werken. In het park lagen asielzoekers op de grond te slapen, wachtend op de opening van de burelen op maandagmorgen, en waar zij dan, afhankelijk van de toevloed, tussen dranghekken moeten aanschuiven tot zij aan de beurt zijn. De registratie gebeurt door middel van een duimafdruk waardoor zij steeds naar België teruggestuurd worden mochten

zij in een ander Europees land opduiken. Dit verklaart voor sommigen de keuze van illegaliteit. Als zij zich wensen in het Verenigd Koninkrijk te vestigen, zou dit niet lukken. Zij zouden terug naar België gestuurd worden.

Eens de registratie gebeurd, begint het ganse onderzoek door de diensten van het vluchtelingencommissariaat ... Een onderzoek dat, afhankelijk van de snelheid waarmee info bekomen, maanden tot jaren kan duren. Ondertussen verblijven zij in een open of gesloten instelling zoals het Klein Kasteeltje (oorspronkelijke naam 'het slotje' vertaald in 'petit chateau' en hertaald in 'klein kasteeltje') dat wij na het middagmaal in 'Le Corbeau' bezochten.

Op de Antwerpse Steenweg liepen wij langs de kantoren van het Vlaamse Vluchtelingenwerk, het restaurant van de Vlaamse vzw waar vluchtelingen met vrijwilligers samenwerken en vrijetijdsinitiatieven opgezet worden.

Pater Hugo was zo vriendelijk de St. Rochuskerk even voor ons te openen waar dozen met kledij en grote bruine zakken broden klaar staan om te bedelen aan de vluchtelingen die vaak in de kerk komen schuilen. Heel wat asielzoekers pratikeren nog en 's zondags is de modern herbouwde kerk 'goed' gevuld voor de Afrikaanse eucharistievieringen. Terloops vernamen wij dat Rwandese misvieringen erg verschillend zijn van bv Congolese/Burundese vieringen die veel uitbundiger zijn en zonder moeite twee uren duren (maar het gaat vooruit zou Raymond van 't Groenewoud zingen).

In de centra kunnen de vluchtelingen aanspraak maken op een vergoeding van € 7,40 per week en per persoon. Onderdak, voeding en begeleiding worden voorzien in de centra. Taalleergangen worden opgelegd (keuze Nederlands/Frans).

In de lokalen van 'Voyaach' hielden wij even halt. Deze vzw biedt juridisch en sociale begeleiding aan en 'kwb onbegrensd' heeft er een lokaaltje. Dat Brusselse kwb-ers op de binnenkoer van het Klein Kasteeltje een speeltuintje voor de kleinsten hadden opgezet strekt hen tot eer.

De wandeltocht eindigde aan de Begijnhofkerk waar een minitentoonstelling over vluchtelingen ons nog even deed nadenken aan de velen die in de Middellandse Zee hun laatste rustplaats vonden.

En wat gebeurt er als het commissariaat voor de vluchtelingen een definitieve beslissing neemt?

Dan mogen zij zich definitief in België vestigen en begint hun speurtocht naar onderdak en werk. In het andere geval worden zij uitgewezen en vluchtelingen die in een open instelling verbleven kunnen dan wel voor lange tijd 'onderduiken' en illegaal verder leven.

Maar dat is dan weer een ander verhaal en doet ons denken aan de activiteit van vele jaren geleden 'op pad met een landloper'.

In de Hubertusgalerij bij een kop koffie evalueerden wij onze dag: Voor diegenen die al erg vertrouwd waren met de problematiek mocht er wat meer info over de procedures zijn en de anderen hadden een reëler inzicht in de situatie van de asielzoeker gekregen.

Verslag: Benno Declerck

Foto's: Claude Provost en Rudy Schelfhout